

Ένας Ισραηλινός πατέρας μάς ξεναγεί στο καταφύγιο του σπιτιού του και μας διηγείται την ιστορία των καταφυγίων στο Ισραήλ: Αυτό είναι το «mamad» μας, το προστατευμένο δωμάτιο του σπιτιού μας. Τον περισσότερο καιρό το χρησιμοποιούμε ως γυμναστήριο, βιβλιοθήκη, ξενώνα, ή αποθήκη, αλλά τώρα, με τις ρουκέτες του Ιράν πάνω από το κεφάλι μας, είναι το μέρος όπου η γυναίκα μου και τα δυο μου παιδιά κοιμούνται. Όταν ηχεί η σειρήνα, πηγαίνω και εγώ στο καταφύγιο και κλείνω την ασφάλινη πόρτα για να μην ξυπνήσουν. Και είμαστε τυχεροί. Έχουμε ένα «mamad», όπως ονομάζονται αυτά τα ασφαλή δωμάτια. Μόνο περίπου το 44% των Ισραηλινών διαμερισμάτων έχουν ένα. Οι υπόλοιποι, τρέχουν σε κοινόχρηστα καταφύγια που βρίσκονται σε υπόγεια, κλιμακοστάσια ή στο τέλος του δρόμου ελπίζοντας να φτάσουν εκεί εγκαίρως.

Όλα ξεκίνησαν το 1940, πριν καν την ίδρυση του Ισραήλ. Ιταλικά βομβαρδιστικά έπληξαν το Τελ Αβίβ. 137 άνθρωποι σκοτώθηκαν. Η Βρετανική Εντολή εγκατέστησε το σύστημα σειρήνων αεροπορικής επιδρομής που χρησιμοποιούμε μέχρι σήμερα και άρχισε να κατασκευάζει καταφύγια.

Οκτώ χρόνια αργότερα, κατά τη διάρκεια του Πολέμου της Ανεξαρτησίας του Ισραήλ, η Αίγυπτος βομβάρδισε τις πόλεις μας. Η νέα κυβέρνηση αποφάσισε ότι οι Ισραηλινοί δεν θα έμεναν απροστάτευτοι ποτέ ξανά. Μέχρι το 1951, η εγκατάσταση καταφυγίων ήταν υποχρεωτική σε κάθε νέο κτίριο. Είμαστε ένα από τα πρώτα έθνη στον κόσμο που θέσπισε αυτόν τον νόμο.

Για δεκαετίες, πηγαίναμε όλοι μαζί για να προστατευτούμε στα μικλατίμ, δημόσια οχυρωμένα καταφύγια, κάτω από πολυκατοικίες, σε πάρκα, δίπλα σε σχολεία.

Τη δεκαετία του 1970, όταν ρουκέτες χτύπησαν το Κιριάτ Σμόνα, ολόκληρες οικογένειες κοιμόντουσαν μέσα σε αυτά τα οχυρωμένα καταφύγια. Έτρωγαν μαζί, περίμεναν μαζί, φοβόντουσαν μαζί.

Αλλά το 1991 όλα άλλαξαν όταν ο Σαντάμ Χουσεΐν εκτόξευσε 39 πυραύλους Scud σε ισραηλινές πόλεις. Δεν είχαμε χρόνο να φτάσουμε στα δημόσια καταφύγια, οπότε σφραγίσαμε ένα δωμάτιο με πλαστικά καλύμματα, φορέσαμε μάσκες αερίων και περιμέναμε. Αυτός ο πόλεμος μάς δίδαξε κάτι εξαιρετικά σημαντικό: η προστασία έπρεπε να είναι μέσα σε κάθε σπίτι.

Το 1992, το Ισραήλ άλλαξε τους κανόνες. Κάθε νέο διαμέρισμα έπρεπε να περιλαμβάνει ένα καταφύγιο με συγκεκριμένες προδιαγραφές οχύρωσης: 30 εκατοστά σκυροδέματος, ασφάλινη πόρτα, σφραγισμένο παράθυρο για προστασία από εκρήξεις,

θραύσματα, ακόμη και από χημικά όπλα. Αλλά να η Ισραηλινή εφευρετικότητα. Ένα κανονικό δωμάτιο του σπιτιού (είτε υπνοδωμάτιο -συνήθως παιδικό- ή γραφείο) μετατράπηκε σε οχυρωμένο καταφύγιο, επειδή εδώ η καθημερινότητα και οι επείγουσες καταστάσεις ζουν δίπλα-δίπλα. Και αυτά τα δωμάτια πράγματι λειτουργούν!

Έχουν δοκιμαστεί με επιτυχία: Το 2006, όταν η Χεζμπολάχ εκτόξευσε 4.000 πυραύλους, το 2014, όταν η Χαμάς στόχευσε το Τελ Αβίβ και τώρα καθώς εκτοξεύονται οι πύραυλοι από το Ιράν. Όταν ηχήσουν οι σειρήνες, οι γιοι μου ξέρουν ακριβώς τι να κάνουν. Τρέχουν προς το καταφύγιο και περιμένουν να κλείσω την πόρτα πίσω τους. Καθόμαστε μαζί ήσυχα, περιμένοντας το σήμα λήξης συναγερμού. Το πιο παράξενο είναι ότι όλο αυτό έχει γίνει φυσιολογικό. Δεν κρυβόμαστε, ζούμε. Χτίζουμε ένα μέλλον εδώ ακόμα και όταν δεχόμαστε πυρά. Έτσι, απόψε, όπως χιλιάδες οικογένειες σε όλο το Ισραήλ, τα παιδιά μου θα κοιμηθούν πίσω από αυτή την πόρτα όχι με φόβο αλλά με περιφρόνηση για τον φόβο,**επειδή εδώ την ζωή αξίζει να την υπερασπιστείς!** Τώρα ξέρετε.

ΠΗΓΗ: [INSTAGRAM](#)